

ת"פ 3533/06/19 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 3533-06-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גינגולד
נגד		
הנאשם		פלוני ע"י ב"כ עו"ד בוקר

גזר דין

העבירה

הנאשם, כבן 40, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ההודאה באה בעיצומה של פרשת ההוכחות, לאחר שהמתלוננת סיימה עדותה.

על פי תיאור העובדות, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג למשך כ-4 חודשים, אך ביום 18.6.18 ניתנה הוראת קצין משטרה אשר אסרה עליו ליצור עמה קשר למשך 15 ימים. ביום 17.6.18, בסמוך לשעה 12:06, הנאשם הגיע לבית המתלוננת, דפק בדלת, אך המתלוננת סירבה לפתוח. בתגובה, ניסה לפתוח את חלונות הבית, ואז היא נעלה עצמה באמבטיה. הנאשם נכנס לבית דרך החלון, ניגש לדלת האמבטיה והחל לדפוק ולבקש ממנה כי תצא, אך היא סירבה, אז הסתתר בחדר אחר והמתין לצאתה. המתלוננת יצאה מן האמבטיה, הבחינה בנאשם בתוך ביתה, ואז הוא נטל את הטלפון שלה ללא הסכמתה ויצא. המתלוננת דלקה אחריו, ואז תקף אותה בכך שדחף אותה בכתפה באמצעות כתפו, ועלה לביתו הסמוך. המתלוננת עלתה אחריו, נכנסה ונטלה את הטלפון, וברחה מביתו בריצה. בתגובה, הנאשם דלק אחריה, משך בשערותיה, גרר אותה למקלט סמוך, ושם הפילה ארצה, נטל בשנית את הטלפון, ונמלט בחזרה לביתו. מיד ובסמוך הלכה אחריו המתלוננת שוב לביתו, נטלה את הטלפון, ועזבה.

בין הצדדים לא גובש הסדר טיעון, אך הוסכם כי יינתן תסקיר, וכי בכל מקרה יוטל מאסר על תנאי גם בגין הסגת גבול.

כבר עתה אציין כי אין לנאשם כל עבר פלילי.

התסקירים

ביום 16.3.22 הוגש התסקיר הראשון. נכתב כי הנאשם רווק, אב לילד כבן 8, עובד באופן חלקי כמאלף כלבים, מתמודד עם מחלת פיברומיאליגיה, מתקיים מאבטחת הכנסה ומתגורר עם אמו. הנאשם שוחרר משירות צבאי אך זכה להערכות טובות. לאחר מכן, לא הצליח להתמיד במקומות עבודה בשל מחלתו. הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש, משני ביקורים בשנים 2016-2018, בהם אובחן כסובל מהפרעה נפשית כרונית דיכאונית לרקע מחלתו. כיום, מטופל בקנאביס רפואי בלבד. הנאשם תיאר כי החל לפתח יחס חשדני כלפי המתלוננת נוכח התנהלותה שנתפסה בעיניו כבלתי מוסרית, אך התקשה להיפרד ממנה ומערכת היחסים כללה קונפליקטים ומתחים שהסלימו עד לאירוע דגן. לדבריו, היא איימה בפניו כי תפגע בעצמה, ועל כן מיהר לביתה על מנת למנוע ניסיון אבדני. קצין המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולות וורבליות גבוהות, נוקט התייחסות מצמצמת, מתקשה ליטול אחריות, עסוק בהתנהלותה של המתלוננת, בעל גישה קרבנית ואינו מזהה את חלקו. הוא מבטא צער וחרטה, אך מכחיש פגיעה פיזית, נעדר אמפתיה, מרוכז בעצמו, ובעל צרכי שליטה גבוהים. ההערכה היא כי קיים סיכון להתנהגות אלימה והישנות עבירות כלפי בת הזוג. כמו כן, קיים קושי בשליטה בדחפים התוקפניים לרבות נטייה להתנהגות אובססיבית במצבי דחייה. נוכח אי נטילת אחריות, ושלילת נזקקות טיפולית, לא ניתנה המלצה שיקומית.

התסקיר השני הוגש ביום 13.6.22, זאת לפי בקשת הנאשם אשר לאחר הערות בית המשפט ביקש לשוב לשירות המבחן ולהשתלב בטיפול. נכתב כי היה קושי ביצירת קשר עם הנאשם, והוא לא הגיע לפגישה שנקבעה לו, בטענה כי מצבו הבריאותי החמיר. בפגישה אליה הגיע לבסוף ביום 8.5.22, הוא נראה סובל ונאנק מכאבים. בנוגע לעבירה, הוא שב והכחיש את תקיפת המתלוננת וטען כי עלתה לביתו כשבידיה שתי סכינים, אך הוא לא רצה להפליל אותה בזה. בלט כי הוא מרוכז בעצמו, נוקט גישה קרבנית, ונעדר אמפתיה. הנאשם ביטא נכונות מילולית לטיפול, אך ההתרשמות היא כי עשה כן מן השפה ולחוץ, בשל חששו מן העונש. נוכח האמור, לא הומלץ על טיפול, כי אם על ענישה קונקרטי, שתיתקח בחשבון את מצבו הרפואי.

מטעם הממונה על עבודות השרות הוגשה חוות דעת שלילית, לפי ישנה אי כשירות טוטאלית, נוכח מצבו הרפואי, ועולה כי תיאר בפני הממונה שהוא נמצא רוב היום במיטה, סובל מחרדות קשות, מתקשה בפעולות יומיומיות, סובל מרעידות, ואבדן הכרה. במהלך השיחה הגיב בבכי וגופו רעד. הנאשם ציין כי לא יוכל לעמוד בתנאי עבודות שירות. נוכח עמדתו, ואי הסכמתו לעבוד בשעות הנדרשות, נקבע כי לא ניתן לבחון השמתו.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה לחומרת העבירה, שבוצעה לרקע רצונה של המתלוננת להיפרד, ואילו הנאשם המשיך לנהוג כלפיה באובססיביות ורצה לברר עם מי היא משוחחת בטלפון. נטען כי המתחם ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות, עד 18 חודשי מאסר. התביעה לקחה בחשבון את מחלת הנאשם והעובדה שאין לו עבר פלילי, אך נטען כי אין בכך כדי להסביר העדר נכונותו לטיפול בשרות המבחן. נוכח המסוכנות, העדר נטילת אחריות והעדר כל טיפול, עתרה התביעה להטלת 10 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה לתמיכה בעמדתה.

ב"כ הנאשם טען כי בית המשפט יכול היה להתרשם מן המתלוננת, ומסתירות בין עדותה לעדות חברתה שהעידה אף היא. נטען כי הפסיקה אליה מפנה התביעה עוסקת במקרים חמורים פי כמה ואין ללמוד ממנה. בעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, הפנה בא כוחו לכך שמדובר באדם נורמטיבי, ששירת שירות צבאי, אך מתמודד עם מחלתו מזה שנים, מוכר ומטופל במוסדות בריאות הנפש, מחזיק ברישיון רפואי לקנבים. עוד נטען כי כתב האישום הוגש לאחר שיהיו של שנה והמשפט נמשך 3 שנים, לא לחינם, לאור תיקונים משמעותיים שערכו הצדדים במסגרת ההסדר. בכל פרק הזמן הזה, לא נפתחו תיקים נוספים וכיום הנאשם מצוי בזוגיות טובה. בעניין האפשרות לשקול הטלת עבודות שירות, נטען כי הנאשם אינו כשיר לכך בשל מצבו הרפואי, וחוסר תפקודו. ב"כ הנאשם הוסיף ואמר כי הוא מכיר את הנאשם על פני שנים, ומצבו בכי רע, ואכן עדיף שיהיה במעקב פסיכיאטרי, אך הדבר לא מסייע. בסופו של יום, עתר ב"כ הנאשם להסתפק במאסר על תנאי, כיוון שהנאשם אינו מסוגל לענישה של עבודות שירות ואף אינו מסוגל לשלם קנס, שכן אינו עובד וחי אצל אמו.

לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש, ולאור טענות ב"כ הנאשם בעניין מצבו הפסיכיאטרי, ביקשתי את עמדת ב"כ הצדדים בשאלת הצורך בחוות דעת פסיכיאטרית, על מנת להבין את מצבו של הנאשם. משניתנה הסכמת הצדדים, הוריתי על מתן חוות דעת.

ביום 27.2.22, הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית בה נכתב כי הנאשם תיאר את הריב עם בת זוגו, טען כי האירועים לא אופייניים לו, וכי פעל במטרה למנוע מן המתלוננת ניסיון אבדני. הנאשם אישר כי לקח את הטלפון שלה ללא רשותה, ואף הוסיף כי למד מתוכו ש"היא מתכננת להתחתן בכלל". לפי דבריו, סקרנותו לגביה גרמה לו לקחת את המכשיר, והוא מבין שלא היה צריך לקחת אותו. לצד זה, שלל כל אלימות. נכתב בסיכום כי אין עדות למחלת נפש הפוגעת בשיפוט, ולא נדרשת התערבות פסיכיאטרית דחופה, אך מומלץ המשך מעקב פסיכיאטרי נוכח דיווחיו על רמות חרדה גבוהות.

בנוסף, הוגשו מטעם הנאשם מספר הפניות שלו לרופא בשל כאבים, דיכאון וחרדה. כמו כן, הוגש מסמך שרשם פרופ' סגל, מומחה לראומטולוגיה, המתאר כי הנאשם סובל כבר שנים רבות מפיברומיאלגיה, חרדות, מגרנות, תפקודו מוגבל, לא מצליח לקבל עזרה פסיכיאטרית, אינו עובד, "הולך בקושי כמו זקן", רגיש בצורה קיצונית, ונדרשת לו עזרה במרכז פסיכיאטרי מולטי-דיספלינרי.

הנאשם בדברו האחרון אמר כי כשהוא נמצא בלחץ, מחלתו נהיית יותר אלימה, עד כדי כך שאינו יכול לצאת מביתו והוא משותק, בלחץ מחרדות. לדבריו, בשל החרדות אינו רואה את בנו, ואינו מטפל בקצבת מל"ל המגיעה לו.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להאריך בעניין חומרתן של עבירות אלימות כלפי בת הזוג. ברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21):

כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי

עמוד 3

מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף.

באותו עניין, דובר בנאשם אשר במהלך וויכוח עם בת זוגו, ולאחר שיצאה מן הבית לחדר המדרגות, השליך לכיוונה נעל ספורט, אחז בידו בנעל נוספת, יצא לעברה - והחל להכותה בנעלו בחוזקה בגבה ובפניה, תוך שגרם לדימום בשפתייה, כל זאת לעיני בנם הקטין. בבית המשפט קמא, הוטלו 15 ימי מאסר בפועל, אך התביעה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי שקל את העובדה שעד לדיון בערעור ריצה הנאשם את מלוא עונשו, אך מצא לנכון להחמיר, והטיל עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, וכן הטיל צו מבחן. הערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש, נדחה.

בע"פ 3011/17 פרץ נ' מד"י (31.1.19) אמר בית המשפט העליון:

בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת... ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעווולתו נוהג.

במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער.

מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן המציאות מזמנת לנו אינספור עלילות המתרחשות לרקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעמיות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיבותיהם שונות ממקרה למקרה. עם זאת, מן המפורסמות הוא כי ככלל, נוהגים בתי המשפט להחמיר בנוגע לעבירות אלו, בייחוד כשעולה כי מדובר במסכת מתמשכת של עבירות, ובמקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום משמעותיים (רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מד"י** (7.3.11); רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מד"י** (19.11.12); רע"פ 10162/16 **ואקנין נ' מד"י** (23.1.17); רע"פ 977/16 **פלוני נ' מד"י** (10.2.16); ע"פ 4800/12 **סולומון נ' מד"י** (12.2.13); עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 **פלוני נ' מד"י** (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 **נחום נ' מד"י** (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 **אלעביד נ' מד"י** (13.12.20); ת.פ. 18261-12-10 **מד"י נ' מיצקו** (18.10.12); ת.פ. 33944-12-09 **מד"י נ' סעדיה** (17.1.11); ת.פ. 19585-06-15 **מד"י נ' סיבאני** (14.9.14)).

לצד זה, קיימים מקרים רבים בהם הסתפקו בתי המשפט בעונשים של מאסר בעבודות שרות, או אף בענישה הצופה פני עתיד, אך זאת בהתקיים שיקולי שיקום משמעותיים (רע"פ 1923/11 **חטיב נ' מד"י** (10.3.11); ת.פ. 1345-08 **מד"י נ' ששון** (18.2.09); ת.פ. 16979-05-13 **מד"י נ' אדמה** (30.11.15); ת.פ. 2522-08 **מד"י נ' אביטבול** (14.2.10); ת"פ 22381-11-20 **מד"י נ' אבו חובזי** (10.5.21)).

ואולם, מקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום, הוטלו עונשים משמעותיים, גם כשהנאשם היה ללא עבר פלילי,

כעולה מהדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 3077/16 **פלוני נ' מד"י** (2.5.16), הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפת בת זוגו, בכך שדחף אותה, משך בשערה, סובב אותה וכופף את צווארה בעודו אוחז בו. לנאשם לא היה כל עבר פלילי והקשר בינו ובין המתלוננת נותק. בית משפט השלום הטיל עליו 6 חודשי מאסר בפועל, ועל כך ערער הנאשם. בבית המשפט המחוזי נתבקש תסקיר, ועלה כי הנאשם שולל נזקקות טיפולית, לפיכך נדחה ערעורו. הערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחה אף הוא.

ברע"פ 7887/20 **עאבדין נ' מד"י** (10.1.21) אישר בית המשפט העליון את ההחמרה בעונשו של הנאשם, במסגרת הערעור על קולת העונש. הנאשם הורשע בכך שבעת חופשה במלון, תקף באופן ברוטאלי ומתמשך את בת זוגו, הכה אותה בגבה, שרט את ידיה, השליך אותה לרצפה, רכן מעליה, הכה אותה בסטירות לפניה ובעט עם רגלו ברגליה. בצהרי אותו יום, איים עליה כי יהרוג אותה, הכה אותה בסטירות לפניה, בעט ברגליה, נשך אותה בידה וכשניסתה להימלט לחדר השירותים, משך אותה בכוח והשליך אותה על הספה, הכה בפניה ובעט ברגליה. המתלוננת הצליחה לברוח לחדר השירותים ולנעול עצמה, אז איים כי אם לא תפתח את הדלת, יהרוג אותה ואת בתם התינוקות. לשמע האיום ובכיה של הבת, יצאה המתלוננת מחדר השירותים, ניגשה אל הבת והרימה אותה בידה, אך הוא נטל אותה בכוח והשליך אותה על המיטה, השליך את המתלוננת על הרצפה, בעט ברגליה וסטר לה בפניה. רק לאחר שהוזעקו עובדי המלון וחדרו בכוח לחדר, הופסק הנאשם ממעשיו. בבית המשפט קמא הוטלו 11 חודשי מאסר, אך בערעור הועמד העונש על 20 חודשי מאסר.

ברע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מד"י** (7.3.11) נדחה ערעורו של הנאשם על חומרת עונשו. הנאשם הכה את בת זוגו באגרוף בעינה, לאחר שאביה סירב לתת לו כסף עבור הימורים, והוטל עליו מאסר למשך 7 חודשים.

ברע"פ 4416/19 **פלוני נ' מד"י** (4.7.19) דובר בנאשם שהורשע בארבעה אישומים בעבירות אלימות כלפי בת זוגו, שכללו משיכה והשלכה של תיקה ברחוב, אשר גרמה לה שריטה, סטירה על פניה, וכן איומים חריפים במספר אירועים. הנאשם היה ללא עבר פלילי, ומטופל פסיכיאטרית. לאחר שהוגש תסקיר שהעיד על שיתוף פעולה, הטיל עליו בית המשפט קמא 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעוריו על חומרת העונש נדחו.

(ניתן לראות גם: רע"פ 5434/17 **פלוני נ' מד"י** (29.11.17); ת"פ 9886-12-19 **מד"י נ' פלוני** (14.6.21).

אציין כי ב"כ הנאשם הפנה למקרים בהם הוטלה ענישה מקילה יותר, אך דובר שם בנסיבות מקילות מאלה שלפניי. באחד המקרים ניתנה המלצה שיקומית של שרות המבחן (ת"פ 5194-02-18 **מד"י נ' יב'** (18.9.19), ובמקרה אחר (ת"פ 23308-06-18 **מד"י נ' יצחק** (24.10.19) הסתכמה התקיפה ביריקה. במקרה השלישי, זכה הנאשם להקלה היות שהתביעה יצרה אצלו צפיית הסתמכות (ת"פ 2417-04-19 **מד"י נ' מושיב** (29.11.20). לצערי אין בידי ללמוד ממקרים אלה לענייננו.

במקרה שלפניי, הנאשם בחר להפר צו הרחקה שניתן נגדו מידי קצין משטרה, והתעלם מרצונה של המתלוננת

להיפרד ממנו. מתוך דחפיו נכנס שלא כדין לתוך ביתה, הפיל עליה פחד עד שהסתגרה בחדר האמבטיה, ואז המשיך לארוב לה, כל זאת משום שרצה לוודא האם היא בוגדת בו. נקל לתאר את בהלתה עת יצאה מן האמבטיה בסברה לתומה כי כבר עזב, אך נתקלה בו. באותו שלב המשיך במעשיו האובססיביים, ונטל ממנה ללא רשותה את מכשיר הטלפון שלה. בהמשך, פגע בפרטיותה בכך שחיטט במכשיר, ולדבריו גילה מתוכו פרטים אישיים שלה. כשדלקה אחריו, הנאשם המשיך להתעמת עמה, וכשהצליחה להשיג את המכשיר מידי, לא נרתע מלרדוף אחריה שוב אל הרחוב, שם משך בשערותיה, גרר אותה למקלט סמוך, הפילה ארצה, נטל בשנית את הטלפון, ונמלט בחזרה לביתו. רק כשאספה המתלוננת את עצמה ושובה לביתו, הצליחה להשיב לידיה את הטלפון.

תיאור המעשים מלמד כי נאשם פעל באופן בלתי מאוזן, וחסר גבולות כלפי המתלוננת. לאור מדיניות הענישה, מידת האשם הגבוהה, ומכלול הנסיבות, אני קובעת כי המתחם ההולם נע בין מאסר שירות בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

כאמור, לנאשם אין כל עבר פלילי, ואף לא נפתחו נגדו תיקים נוספים מאז ביצוע העבירה דנן. נסיבה זו תישקל לקולא.

עולה מן התסקירים והטיעונים, כי הנאשם ניהל חיים נורמטיביים בצעירותו, אלא שאז חלה במחלת פיברומיאלגיה, שהשפיעה באופן מכריע על חייו במהלך השנים. הנאשם אינו עובד, חי אצל אמו, ואף אינו מקיים קשר סדיר עם בנו בן ה-8. במפגשו האחרון עם קצין המבחן נראה סובל ונאנק מכאבים.

על פי מכתבו של הרופא פרופ' סגל, מיום 24.4.22, הנאשם למעשה אינו מתפקד בשל המחלה, הוא מתקשה להתהלך, ונדרש לו טיפול מולטי דיסיפלינרי בשל קושי נפשי.

לצד הראיות שהובאו בעניין המחלה, לצערי לא נחה דעתי בעניין טענות הנאשם לגבי מידת מוגבלותו. בהקשר זה, הנאשם נמצא כבלתי מתאים לעבודות שירות, בשל "אי כשירות טוטאלית", אך עולה כי מסקנה זו נתקבלה בעיקר על בסיס טענותיו שלו, לפיהן אינו מסוגל לעבודות. לפי התרשמותי, אילו גייס עצמו, רב הסיכוי לכך שהיה נמצא מתאים, ולו במגבלות. עם כל הקושי שבדבר, אין מנוס מלהזכיר כי למרות מחלתו, הצליח הנאשם לחדור לבית המתלוננת דרך החלון, לברוח מפניה לביתו (פעמיים), לגרור אותה למקלט ולהכותה, כך שנראה כי ברצותו, מצליח הוא למצוא כוחות. אני ערה לכך שמאז האירוע חלפו מספר שנים, אך לא נטען ולא הוכח שחלה התדרדרות דרמטית במצבו של הנאשם מאז.

גם הטענות לגבי מצבו החרדתי של הנאשם מעוררות קושי. בעניין זה לא הוגשה מטעמו שום חוות דעת סדורה, ואף התייחסות פרופ' סגל לקונית למדי. בהעדר מידע מספיק, הוריתי על עריכת חוות דעת פסיכיאטרית שתבהיר את המצב, אך בחוות הדעת שהוגשה לא נמצאה בעיית חרדות כלשהי, והעניין הוזכר רק בשולי חוות הדעת, כנושא למעקב.

שהועלה מפי הנאשם. הרושם המתקבל הוא כי לצד מחלתו, נוקט הנאשם העצמה של חרדותיו באופן שאינו משקף את המצב לאשורו.

התסקירים מתארים את הנאשם באור בלתי מחמיא בעליל, כמי שנוקט גישה קרבנית, אינו נוטל אחריות לעבירה, ואינו מתאים לטיפול. ההערכה היא כי נשקפת מצדו מסוכנות לאלימות, על כן נדרשת ענישה קונקרטית. ואולם, כפי שנאמר קודם, הנאשם אינו מעוניין לבצע עבודות שירות, וטוען כי אינו מסוגל לשלם קנס בשל מצבו הכלכלי הירוד. משמעות עמדתו היא כי האפשרות העונשית הקונקרטית היחידה שנותרה, היא הטלת עונש מאסר בפועל. לכך כמובן מתנגד הנאשם, ועתירתו היא להסתפק בענישה הצופה פני עתיד, אך לדעתי אין הצדקה לענישה מקילה ובלתי מוחשית שכזו, הן בשל חומרת המעשים והן בשל העדר שיקולי שיקום.

התוצאה היא שאין מנוס מהטלת עונש מאסר. עם זאת, בבואי לקבוע את משך המאסר, אקח בחשבון כי זוהי הסתבכותו היחידה של הנאשם מאז ומעולם, ויש להניח כי מחלתו תקשה עליו את ריצוי המאסר ותגרום לו סבל.

אציין כי אלמלא המחלה, סבורה הייתי שיש מקום להטיל עונש מאסר משמעותי, ורק בשל הנסיבות הרפואיות, יש בכוונתי להתחשב בנאשם. כמו כן, לא ניתן לפטור את הנאשם כליל מתשלום פיצוי, תוך התחשבות בנסיבות.

סוף דבר

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר בפועל.
- ב. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת הזוג.
- 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות הסגת גבול.
- ג. פיצוי כספי למתלוננת בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות ב-10 תשלומים חודשיים רצופים, החל מיום 1.12.22 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.

